

hogy megszáradjanak. — Erre a szóra mind elhallgattak és körülülték az egeret. Alisz félénk bizakodással nézett rá, mert érezte, hogy náthát kap, ha hamar meg nem szárad.

— Khm, khm, — mondta az egér kissé fontoskodó hangon. — Ha meghallgatnak, el fogom mesélni önöknek a legszárazabb dolgot, amit tudok. Kérem az urakat, maradjanak teljes csöndben. II. Endre király, aki a főnemesek növekvő hatalmának nem tudott ellentállni, hosszas unszólásra végre kiadta az aranybullát. Ebben a bullában szabályozta a nemzet és a király viszonyát.

— Uhh, — szólott Lóri és megrázkódott.

— Parancsol talán? — kérdezte az egér összeráncolva homlokát, de nagyon udvariasan. — Mondott valamit?

— Nem én! — felelte gyorsan a papagály.

— Azt hittem, ön volt, — mondta az egér.

— Tehát folytatom. Ebben a bullában a nemzet és a király viszonyát szabályozta. Endre ugyanis azt találta...

— Mit talált? — érdeklődött a kacska.

— A z t találta! — felelt az egér, most már meglehetősen mérgesen. — Remélem, azt csak tudja, hogy mi az, hogy a z!

— Tudom, mi az, hogy az, ha én talállok valamit, — mondta a kacska. — Akkor az az rendesen valami béka vagy giliszta. De most az a kérdés, mit talált Endre?

Az egér tudomást se vett erről a kérdéstől, hanem gyorsan folytatta: — Azt találta, hogy jó lesz írott alkotmányt adni, amelyre vitás esetekben mindig hivatkozni lehet. A főnemeseknek azonban megadta azt a jogot, hogyha a király nem tartja meg az aranybullát, vele szemben fegyveresen is érvényt

szerezhetnek neki. — Nos, hogy érzed magad, kicsikém? — kérdezte hirtelen Alisz felé fordulva.

— Köszönöm, nedvesen, — felelte Alisz szomorúan. — Olyan csuromvíz vagyok, hogy úgy látszik, engem még az aranybulla sem szárít meg.

— Ez esetben, — szólalt meg most ünnepélyesen Dodó, a pelikán, miközben fölemelkedett helyéről, — azt ajánlom, napoljuk el a tárgyalást. Mert ugyebár mivel mégis és mindazonáltal, sőt egyáltalában viszont...

— Beszéljen magyarul! — kiáltott közbe a fiatal sas. — Ennek én nem értem a felét se, és ami még ennél is rosszabb, azt hiszem, maga sem! — Evvel szárnyába fúrta a fejét, hogy elleplezze a mosolygását. A többi madarak közül azonban néhányan hangosan vihogtak.

— Csak azt akartam mondani, — szólott sértődötten Dodó, — hogy a legjobban úgy száradnánk meg, ha kókuszversenyt rendeznénk.

— Mi az a kókuszverseny? — kérdezte Alisz, bár nem volt nagyon kíváncsi rá. Dodó elhallgatott, mert azt hitte, hogy valaki hozzá akar szólni az indítványhoz. Erre azonban senkise mutatott hajlandóságot.

— Minden magyarázatnál többet ér, ha mindjárt megpróbáljuk, — mondta azután.

Mi pedig, kis olvasóim, eláruljuk nektek, hogy rendezte Dodó ezt a játékot, mert hideg téli napokon talán ti is szívesen fogjátok játszani. Először egy nagy körfélét rajzolt a földre (— a pontos forma nem fontos, — mondta), az volt a pálya. Ezután az egész társaságot fölállította a kör mentén és elin-